

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 139/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bauer s. r. o., Dénešova 19, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Richard Bauer, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia osobnej slobody podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bardejov sp. zn. 2 T 134/2016 z 11. apríla 2018 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bauer s. r. o., Dénešova 19, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ

JUDr. Richard Bauer, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na urýchlené rozhodovanie o zákonnosti pozbavenia osobnej slobody podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 134/2016 z 11. apríla 2018 (ďalej aj „namietané uznesenie“ alebo „uznesenie okresného súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že voči sťažovateľovi je vykonávané väzobné trestné stíhanie pre trestný čin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona a iné. Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením okresného súdu sp. zn. 2 T 134/2016 zo 6. apríla 2017, proti ktorému podal sťažnosť.

3. Sťažovateľ uvádza, že 27. februára 2018 podal žiadosť o prepustenie z väzby, o ktorej okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 2 T 134/2016 z 11. apríla 2018, ktorým ju ako nedôvodnú zamietol.

4. Sťažovateľ argumentuje, že rozhodovanie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby nezodpovedalo požiadavke neodkladnosti rozhodovania o väzobných veciach, keďže doba, ktorá uplynula od podania jeho žiadosti o prepustenie z väzby až do vydania prvostupňového rozhodnutia okresného súdu, predstavuje až šesť týždňov, čo považuje za neprípustné. Súčasne zdôraznil, že nejde o právoplatné rozhodnutie, pretože už na hlavnom pojednávaní konanom 11. apríla 2018 zahlásil sťažnosť proti namietanému uzneseniu okresného súdu.

5. Sťažovateľ, poukazujúc na zodpovedajúcu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu, dôvodí, že označeným postupom okresného súdu došlo k porušeniu požiadavky urýchlenosti rozhodovania o väzobných veciach, a teda jeho základného práva zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jeho práva zaručeného čl. 5 ods. 4 dohovoru.

6. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby rozhodol o jeho veci nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základného práva na

osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti pozbavenia osobnej slobody zaručeného čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením okresného súdu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 27. februára 2018, ako aj jemu predchádzajúcim postupom, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 3 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a svojho práva na urýchlené rozhodovanie o zákonnosti pozbavenia osobnej slobody zaručeného čl. 5 ods. 4 dohovoru. Porušenie označených práv odôvodňuje sťažovateľ porušením požiadavky urýchleného rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby v prvostupňovom konaní.

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 ods. 4 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

11. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na rýchlosť tohto preskúmania. Rovnako to platí aj v prípade osobitného typu väzobného konania, predmetom ktorého je preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby a rozhodovanie o predĺžení. Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenu rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby z hľadiska čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a tiež z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru, uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenu rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03).

12. Z obsahu sťažnosti, jej príloh, ako aj vyžiadaných listín zo spisového materiálu v trestnej veci sťažovateľa vyplýva, že o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 27. februára 2018 rozhodol okresný súd uznesením z 11. apríla 2018 na hlavnom pojednávaní.

13. V zmysle citovanej judikatúry je doba nepresahujúca na jednom stupni konania lehotu jedného kalendárneho mesiaca z hľadiska záruk poskytovaných označenými čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, štandardne

akceptovateľná. Tak ako to vyplýva z predchádzajúceho bodu rozhodnutia, v posudzovanom prípade sťažovateľa skutočná dĺžka rozhodovania okresného súdu o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby bola 43 dní. Z obsahu zápisnice okresného súdu o výsluchu sťažovateľa z 11. apríla 2018, ako aj z odôvodnenia uznesenia okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ podal v približne rovnakom období niekoľko identických žiadostí o prepustenie z väzby na slobodu. Sťažovateľ sa domáhal prepustenia na slobodu podaniami doručenými okresnému súdu 1. decembra 2017, 12. decembra 2017, 19. januára 2018, 26. januára 2018, ktoré však podaním z 30. januára 2018 vzal v celom rozsahu späť. Súčasne sa svojho prepustenia domáhal aj žiadosťou doručenou okresnému súdu 14. februára 2018, ktorú neskôr podaním z 20. februára 2018 tiež vzal späť. Ďalšie žiadosti o prepustenie na slobodu boli na okresnom súde podané 27. februára 2018, 6. marca 2018, 9. marca 2018 a 16. marca 2018, ku ktorým sťažovateľ na hlavnom pojednávaní konanom 11. apríla 2018 uviedol, že na nich netrvá, okrem žiadosti z 27. februára 2018, ktorá bola preto predmetom posúdenia okresným súdom. Naposledy bolo o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby rozhodované okresným súdom uznesením z 13. decembra 2017, ktorým bola jeho žiadosť zamietnutá.

14. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pripúšťa, že čas, ktorý „*potreboval*“ okresný súd na svoje rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa, nebol optimálny a bol na hranici ústavnej akceptovateľnosti. V okolnostiach danej veci však ústavný súd, zohľadniac skutočnosť, že vo veci bol trestný spis z dôvodu nariadeného znaleckého dokazovania – vyšetrenia duševného stavu sťažovateľa od 14. decembra 2017 do 2. marca 2018 mimo dispozície okresného súdu a následne nebolo možné opakovane nariadiť hlavné pojednávanie z dôvodov na strane prísediacich, považuje postup okresného súdu za ústavne udržateľný. Ústavný súd tiež zdôrazňuje, že v súčasnosti rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby nie je právoplatne skončené, pretože sťažovateľ podal na hlavnom pojednávaní sťažnosť proti namietanému uzneseniu, teda trestný spis bude predložený sťažnostnému súdu, ktorého úlohou bude o sťažnosti urýchlene rozhodnúť.

15. V nadväznosti na tento záver ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2018